

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

*Αρετή Βόμβα
Γιώτα Γιαλελή
Έφη Κάκου
Γιώτα Μαυράκη
Πέτρος Μορφίρης*

Σε ένα φτωχικό και μικρό σπίτι ζούσε ο παππούς Νικόλας που στα νιάτα του ήταν καπετάνιος. Συνεπώς και πολυταξιδεμένος. Το μεράκι του ήταν η θάλασσα. Ακόμα και σήμερα, 75 χρονών, κατεβαίνει στο μικρό λιμάνι δίπλα στο παλιό καφεενεδάκι που συχνάζει με τους φίλους του και χαζεύει τις βάρκες και τα κύματα της θάλασσας.

Η μικρή Ηλέκτρα είναι μαθήτρια της Β΄ Γυμνασίου και λατρεύει τις ιστορίες του αγαπημένου της παππού. Κάθε καλοκαίρι, αλλά και τις ημέρες των Χριστουγέννων, όταν κλείνουν τα σχολεία, φεύγει από την πόλη και πηγαίνει στο σπίτι του παππού της στην εξοχή.

Ένα βράδυ του κρύου χειμώνα, ο παππούς Νικόλας θέλησε για ακόμη μια φορά να διηγηθεί μια ιστορία στην Ηλέκτρα.

-Λοιπόν, Ηλέκτρα, θα σου πω μια ιστορία που έγινε πριν από πολλά χρόνια σ' ένα νησί που δεν υπάρχει σε κανένα χάρτη.

-Με τι έχει σχέση παππού ;

-Είναι μια ιστορία ναυτική με πολλές περιπέτειες. Θα σου αρέσει. Τι λες ;

-Εντάξει παππού. Σε ακούω!

-Ένα μικρό φτωχό αγόρι, Όλιβερ το όνομα του, υιοθετήθηκε από μια ηλικιωμένη κυρία αφού είχε χάσει και τους δύο γονείς του. Είχε περάσει πολλές κακουχίες από ληστές και ειδικότερα από έναν Εβραίο. Γι' αυτό άλλωστε ωρίμασε και γρήγορα. Χάρη στην κυρία Νικολέτα όμως σώθηκε. Εκείνη είχε πολλά λεφτά και καθόλου χρέη. Αγαπούσε τον Όλιβερ τόσο πολύ, που ήταν αποφασισμένη να του δώσει ό,τι επιθυμούσε. Μια μέρα, ο μικρός ζήτησε ένα μακρινό ταξίδι στο νησί Νασάου. Τότε τα μάτια της έλαμψαν από χαρά και ενθουσιασμό που ο Όλιβερ είχε το θάρρος να της μιλήσει και να της ζητήσει κάτι τέτοιο. Την επόμενη κιόλας μέρα ξεκίνησαν για το μακρινό προορισμό τους. Φτάνοντας στο λιμάνι, πήραν το σκάφος τους και από εκείνη τη στιγμή γι' αυτούς τους ανθρώπους άρχισε η μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής τους.

Η εγγονή ρώτησε με απορία στο βλέμμα της:

-Παππού, αφού η Νικολέτα ήταν αρκετά ηλικιωμένη, όπως είπες, πώς μπορούσε να ταξιδέψει τόσο μακριά;

Ο παππούς χαμογέλασε χαμηλώνοντας τα γυαλιά από τα ζαρωμένα μάτια του και είπε:

-Μην προτρέχεις καλή μου. Όλα στην ώρα τους. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους, λοιπόν, ενώ όλα κυλούσαν όμορφα και ήρεμα, το τιμόνι του σκάφους σταμάτησε να λειτουργεί.

-Μα παππού τότε...

-Τότε, το σκάφος έχασε τη σωστή πορεία και αφέθηκε στη δύναμη της θάλασσας. Είχαν αποπροσανατολιστεί και οι δύο. Έκατσαν σε μια γωνιά του σκάφους κι εκείνη αγκάλιασε σφιχτά τον

Όλιβερ, του υποσχέθηκε ότι θα τον προστατεύει και τον έπεισε ότι πρέπει να νιώθει ασφαλής μαζί της. Μετά από αρκετές ώρες αγωνίας και ταλαιπωρίας, τα κύματα τους παρέσυραν στην ακτή ενός άγνωστου νησιού. Δυστυχώς όμως η κυρία Νικολέτα δεν άντεξε όλο αυτό το μαρτύριο και απεβίωσε. Ο μικρός είχε μείνει πλέον μόνος. Ολομόναχος σ' ένα μέρος που δε γνώριζε, χωρίς τροφή, χωρίς νερό, χωρίς στέγη.

Στην άλλη άκρη του νησιού, μια ομάδα μικρών αγοριών και κοριτσιών, περίπου στην ηλικία του Όλιβερ, είχαν ναυαγήσει λίγες μέρες πριν. Ξεκινώντας με μια θαλαμηγό χωρίς πλήρωμα και καπετάνιο, πάλεψαν με τα κύματα για πολλά μερόνυχτα μέχρι που κατέληξαν στο νησί. Για καλή τους τύχη, η θαλαμηγός είχε τις βασικές προμήθειες που τους εξασφάλιζαν την τροφή, το νερό και διάφορα όπλα και εργαλεία για πολύ καιρό. Επομένως, δεν τους απασχολούσαν αυτά. Προσπαθούσαν κάθε μέρα ν' ανακαλύψουν άγνωστα μέρη στο νησί. Με τη συνεργασία τους ο Μπράιαν, ο Μόκο, ο Ζακ, ο Γκόρντον, η Ναταλία, η Αγάπη και η Κλειώ τα κατάφεραν. Βρήκαν μια σπηλιά η οποία κατοικούνταν από ένα Γάλλο ναυαγό πριν πολλά χρόνια. Έξω από αυτή τη σπηλιά υπήρχε μία μισοθαμμένη πλάκα με χαραγμένες τις λέξεις «Η σπηλιά του Γάλλου». Ήταν καλά διατηρημένη και συνεπώς ό,τι πιο κατάλληλο για την ομάδα. Εκεί λοιπόν εγκαταστάθηκαν τα παιδιά.

Ο παππούς Νικόλας κοντανάσανε για λίγο και ήπιε ένα ποτήρι δροσερό νερό αφού είχε στεγνώσει το στόμα του. Ύστερα συνέχισε:

-Ο Όλιβερ καθώς περπατούσε ανάμεσα σε πανύψηλα δέντρα και λουλούδια που δεν είχε ξαναντικρίσει στη ζωή του, ξαφνικά χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια του και πέφτει σ' ένα φρεσκοσκασμένο λάκκο.

-Χτύπησε;

-Όχι ιδιαίτερα. Μόνο λίγες γρατζουνιές στα αδύνατα χεράκια του. Αφού λοιπόν ανασηκώθηκε ζαλισμένος, γυρνούσε και ξαναγυρνούσε γύρω από τον εαυτό του προσπαθώντας να καταλάβει πού βρισκόταν. Όταν σήκωσε το κεφαλάκι του είδε το φωτεινό ουρανό. Είχε πλέον καταλάβει ότι είχε πέσει σε μια τρύπα. Άρχισε να φωνάζει βοήθεια με όλη του τη δύναμη. Χιλιάδες σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό του. «Κι αν δε με βρει κανείς, κι αν με φυλάκισαν για πάντα εδώ κάτω»;

Παλιές και άσχημες αναμνήσεις τού ξαναήρθαν στο μυαλό. Ίδρωμένος και κατακίτρινος από την τρομάρα του συνέχισε να φωνάζει. Θυμήθηκε τις κλοτσιές και τα χαστούκια που του μελάνιαζαν όλο το σώμα κάθε φορά που τον χτυπούσε ο κύριος Μαμπλ, ο αυστηρός και κακός διευθυντής του ορφανοτροφείου όπου ζούσε. Οι αναμνήσεις αυτές... οι κακουχίες, ο ξυλοδαρμός, οι περιπλανήσεις, η φτώχεια και η πείνα. Ο Όλιβερ δεν κρατήθηκε άλλο. Ξέσπασε στα κλάματα.

-Μα παππού... ένα παιδί στην ηλικία μου μπορεί να τα έχει περάσει όλα αυτά; Κι ας ήταν ορφανό;

-Και βέβαια. Ποιος θα κοιτάξει ένα μικρό παιδί με κουρελιασμένα ρούχα, πάμπτωχο χωρίς τίποτα να μπορεί να δώσει! Έτσι σκέφτονταν τότε... και τώρα όμως τα ίδια. Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι η βία μάς σκοτώνει όλους. Γι' αυτό εσύ προσπάθησε να μην τη βάλεις στη ζωή σου.

-Εντάξει παππού!

-Αδύναμος πια, ο μικρός Όλιβερ σύρθηκε στο χώμα. Τότε ο ουρανός καλύφθηκε από έξι μικρά κεφαλάκια. Κι όμως ο Ζακ, ο Μπράιαν, ο Γκόρντον, η Κλειώ, η Αγάπη και η Ναταλία άκουσαν αυτή την απεγνωσμένη φωνή. Βλέποντας ένα παιδί αβοήθητο και τραυματισμένο, αμέσως του μίλησαν. Ο

Όλιβερ ανασήκωσε το κεφάλι του και κάλυψε τα μάτια του από το φως του ουρανού που τον τύφλωνε. Δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά τα πρόσωπα. Κατάλαβε όμως από τις φωνές ότι ήταν παιδιά. Παιδιά σαν κι αυτόν. Ο Όλιβερ άρχισε ξανά να ελπίζει.

Η μικρή Ηλέκτρα σκεφτική φανταζόταν τα πρόσωπα των ηρώων μέσα από τις φλόγες που αναπηδούσαν στο τζάκι του δωματίου που τους κρατούσε ζεστούς. Ο παππούς συνέχιζε να μιλά...

-Και χωρίς να το περιμένει κανείς, από το πουθενά εμφανίστηκε ένας γεροδεμένος άντρας που φορούσε κασκέτο ναυτικού. Αμέσως προσπάθησε να βοηθήσει τον άγνωστο νέο. Τα παιδιά κατατρομαγμένα, ανασαίνοντας με γρήγορους ρυθμούς, έκαναν βήματα προς τα πίσω. Τότε, ο περίεργος ναυτικός έσυρε μια σκάλα προχειροφτιαγμένη μέσα στο λάκκο για ν' ανεβεί ο Όλιβερ.

-Πού τη βρήκες αυτή; ρώτησε αδιάφορα ο ναυτικός.

Ο Γκόρντον έριξε μια καρπαζιά στο μικρό Ζακ λέγοντας:

-Πάλι την ξέχασες έξω;

Ο Ζακ χαμογέλασε. Μέσα σε λίγα λεπτά ο Όλιβερ ανέβηκε και γεμάτος ευγνωμοσύνη ευχαρίστησε το ναυτικό αλλά και τα παιδιά.

-Είσαι καλά; ρώτησε ο ναυτικός.

-Ναι, λίγο ζαλισμένος, απάντησε αργά εκείνος. «Ορέστης» - «Όλιβερ». Συστήθηκαν δίνοντας το χέρι ο ένας στον άλλο.

Βλέποντας τα παιδιά ότι ο παράξενος κύριος είχε καλές προθέσεις και δεν ήταν απειλή για κανέναν, τον πλησίασαν και με τη σειρά τους συστήθηκαν. Τους συνόδευσαν στη σπηλιά. Εκεί, ο Μόκο λιγομίλητος και γενναιόδωρος, τους πρόσφερε κρασί για να τους καλωσορίσει. Ύστερα ανέλαβε την περιποίηση του Όλιβερ. Πάντα πρόθυμος ο Μόκο! Γνώριζε περισσότερα απ' όλους. Μετά από κάμποση ώρα, ο Ορέστης άρχισε να τους διηγείται την περιπέτεια που είχε ζήσει λίγες ώρες πριν.

-Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Δεν καταλάβαινα στην αρχή. Φορτωμένος κάτι σακιά, άκουσα τη σειρήνα του караβιού. Όλοι γύρω μου έτρεχαν αλαφιασμένοι. Παράτησα τα σακιά και έπιασα ένα ναύτη να τον ρωτήσω τι ακριβώς συνέβαινε. Το καράβι είχε πιάσει φωτιά στο μηχανοστάσιο. Μαύροι πυκνοί καπνοί μάς δυσκόλευαν πολύ να αναπνεύσουμε. Τρέξαμε όλοι στις λέμβους να σωθούμε. Με την ατυχία μου όμως δεν πρόλαβα να μπω. Είχαν φύγει όλες. Με το φόβο ότι μπορούσε να γίνει έκρηξη, πήδηξα στη θάλασσα με την ελπίδα να ξεβραστώ σε κάποια ακτή.

-Όπως και έγινε, συμπλήρωσε ο Μπράιαν.

-Ακριβώς. Και έτσι κατέληξα εδώ μαζί σας. Δε μου είπατε εσείς όμως. Πώς βρεθήκατε εδώ, τόσο μικρά παιδιά μόνα σας;

Ο Ζακ αποκρίθηκε:

-Μεγάλη ιστορία. Κι εμείς από ναυάγιο φτάσαμε εδώ.

Κι αφού του εξήγησαν όλη την ιστορία, θέλησαν να μοιραστούν μαζί του κάποια πράγματα που είχαν ανακαλύψει όσο καιρό βρίσκονταν στο νησί.

-Εδώ που βρισκόμαστε είναι η σπηλιά του Γάλλου. Ήταν μικρότερη βέβαια όταν τη βρήκαμε. Με τα εργαλεία μας σκάψαμε και τη μεγαλώσαμε.

-Και γιατί σπηλιά του Γάλλου; ρώτησε ο Ορέστης. Η Ναταλία σήκωσε την πλάκα και του την έδειξε.

-Μμμ..., έκανε ο ναυτικός προβληματισμένος. Απ' ό,τι φαίνεται, δεν είμαστε οι πρώτοι που ναυαγήσαμε εδώ. Και από εκεί; Τι βρίσκεται;

Ο ναυτικός έδειξε με το δάχτυλό του την πλευρά της λίμνης.

-Η λίμνη, αποκρίθηκε ο Μπράιαν. Εκεί ψαρεύουμε. Πάλι καλά που δεν έχει κροκόδειλους ή άγρια ζώα όπως το υπόλοιπο νησί.

-Τι εννοείς; Λύκους, αλεπούδες, φίδια, τίγρεις;

-Απ' όλα, συνέχισε η Αγάπη. Να, πριν σκότωσαν μια τίγρη τα αγόρια.

Ο Ορέστης γούρλωσε τα μάτια.

-Πώς και είστε τόσο ψύχραιμοι; τους ρώτησε. Ο Γκόρντον απάντησε:

-Δεν έχουμε και άλλη επιλογή.

Η συζήτηση κόπηκε όταν έκατσε στο τραπέζακι ο Όλιβερ. Στην αρχή ήταν διστακτικός και αμίλητος. Το λόγο πήρε η Κλειώ με τη γλυκιά της φωνή που ηρεμούσε οποιονδήποτε την άκουγε.

-Είσαι καλά Όλιβερ;

-Ναι, ευχαριστώ για όλα, απάντησε με διστακτική φωνή.

Θέλοντας να μάθει περισσότερα για κείνον, η Κλειώ συνέχισε:

-Λοιπόν πες μας για σένα.

Ο Όλιβερ χαμήλωσε το κεφάλι και σούφρωσε τα χείλη του.

-Γιατί παππού, φοβόταν;

-Μάλλον όχι. Απλά δεν ήθελε να θυμάται το θλιβερό παρελθόν. Πρώτον γιατί συνεχώς κάτι του το θύμιζε και δεύτερον δεν ξεχνάς έτσι δεκατρία χρόνια ζωής!

Η Ηλέκτρα με μια κίνηση του κεφαλιού της έδειχνε να το καταλαβαίνει. Η ιστορία συνεχίστηκε. Ο Όλιβερ ξεκίνησε να μιλάει.

-Είμαι ορφανός. Ζω από μικρός σε ορφανοτροφείο μέχρι πριν ένα μήνα που με υιοθέτησε η αγαπημένη μου Νικολέτα.

Τότε ένα δάκρυ κύλησε στο θλιμμένο πρόσωπό του.

-Κανείς δε μου συμπεριφερόταν σαν παιδί της ηλικίας μου. Με εκμεταλλεύονταν. Με ανάγκαζαν να κάνω πράγματα που ποτέ δεν ήθελα. Με χτυπούσαν και με γελοιοποιούσαν. Εγώ όμως ποτέ δεν έβλαψα κανέναν.

Το παραπονεμένο ύφος του έκανε τους υπόλοιπους να κοιταχτούν μεταξύ τους.

-Εντάξει λοιπόν Όλιβερ. Φτάνει, δε χρειάζεται να τα σκέφτεσαι άλλο. Το μόνο που πρέπει να κοιτάμε τώρα είναι τώρα είναι η διάσωσή μας, είπε με σοβαρότητα ο Γκόρντον.

-Ναι, έχει δίκιο. Οι προμήθειες τελειώνουν. Καιρός ν' αρχίσουμε να συγκεντρώνουμε τρόφιμα. Αύριο θα στρωθούμε όλοι στη δουλειά. Προς το παρόν όμως, λέω να ξεκουραστούμε.

-Βράδιασε κιόλας, συμπλήρωσε η Αγάπη.

Η νύχτα έχει πέσει για τα καλά. Στη σπηλιά μόνο ένα μικρό κερί τρεμοσβήνει και κρατάει συντροφιά στα παιδιά και στο ναυτικό που κοιμούνται βαριά. Λίγες ώρες μετά, μια καινούρια μέρα στο νησί ξημερώνει. Στη σπηλιά είναι όλοι ξύπνιοι και παίρνουν πρωινό.

-Τι πρωινό δηλαδή παππού;

-Μισό ποτήρι γάλα και φρούτα. Χωρίς να χάνουν χρόνο άρχισαν να συζητάνε για το τι πρόκειται να κάνουν σήμερα. Το λόγο πήρε ο Μπράιαν.

-Λοιπόν, εγώ, ο Μόκο και ο Ορέστης θα πάμε στη λίμνη. Ο Γκόρντον και ο Ζακ θα πάρουν δύο τουφέκια και θα πάνε για κυνήγι εδώ κοντά. Μην απομακρυνθείτε. Τα κορίτσια θα φυλάνε το σπίτι. Όταν σας φέρουμε ό,τι πιάσουμε, θα τα τακτοποιήσετε. Σύμφωνοι;

-Σύμφωνοι, απάντησε ο Ορέστης στον Μπράιαν.

-Μισό λεπτό. Γιατί να κάνουμε πάντα ό,τι θέλει αυτός; είπε με άγρια φωνή ο Γκόρντον που βρισκόταν σε κόντρα με τον Μπράιαν. Η Ναταλία τον κράτησε από τους ώμους.

-Ηρέμισε, Γκόρντον. Δε θα πάμε μπροστά έτσι. Αν προτείνεις κάτι σωστό θ' ακολουθήσουμε εσένα. Άσε τον εγωισμό σου και δούλεψε ομαδικά.

-Καλώς, είπε ο Γκόρντον ρίχνοντας μια επιθετική ματιά στον Μπράιαν.

Ο καθένας λοιπόν πήρε το δρόμο του. Πήραν τα εργαλεία τους και άρχισαν να δουλεύουν. Ο Μόκο είχε φτιάξει ένα μικρό διχτάκι για ψάρεμα. Όμως δεν μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν αν δεν είχαν ένα πλεούμενο. Κάθισαν λοιπόν και σκέφτηκαν. Αποφάσισαν να κόψουν πέντε μικρά δέντρα για να φτιάξουν μια σχεδία. Τη δουλειά αυτή ανέλαβαν ο Ορέστης και ο Μπράιαν. Έκοψαν τα δέντρα, τα συγκέντρωσαν και άρχισαν να τα επεξεργάζονται. Ο Μόκο τούς έδινε οδηγίες. Όταν ήρθε η στιγμή να ενώσουν όλα μαζί τα ξύλα, ο Μόκο προσφέρθηκε να το κάνει. Μέσα σε λίγο χρόνο είχαν τελειώσει. Καθώς δούλευε ο Μόκο, ο Ορέστης ρώτησε τον Μπράιαν.

-Καλά πού ξέρει αυτός τόσα πολλά; Δεν είναι λίγο μικρός;

Ευδιάθετα εκείνος του έλυσε την απορία.

-Για το Μόκο τίποτα δεν είναι δύσκολο. Από μικρός δουλεύει. Μούτσος στα καράβια. Έχει περάσει από πολλά αφεντικά. Πιάνουν τα χέρια του.

-Το βλέπω.

-Από Αφρική. Γι' αυτό και το μελαμψό χρώμα του. Όμως ήρθε στη Γαλλία για να δουλέψει σ' ένα βαπόρι. Ξέρει πάρα πολλά. Έχει συνηθίσει να κάνει τα χατίρια σε όλους επειδή για καιρό ήταν σκλάβος. Προσπαθούμε όμως να μην τον εκμεταλλευόμαστε.

-Ψαρεύει κιόλας; είπε ο Ορέστης.

-Τα πάντα κάνει. Έχει τον τρόπο του.

Πραγματικά, ο Μόκο γέμισε και τα τρία καλάθια που είχαν φέρει. Ο Ορέστης είχε μείνει άφωνος. Κι ακόμα δεν είχε δει τίποτα.

Από την άλλη πλευρά ο Γκόρντον και ο Ζακ είχαν γίνει ένα με κάτι καταπράσινους θάμνους. Κρύβονταν για να μην τους πάρουν είδηση οι κατσίκες που είχαν βρει. Το κακό ήταν ότι δεν είχαν πάρει σχοινί μαζί τους. Δεν είχαν σκοπό να τις χτυπήσουν. Ήθελαν να τις πιάσουν και να τις πάνε στη σπηλιά για να εξασφαλίσουν φρέσκο γάλα. Ο μικροκαμωμένος Ζακ τούς τράβηξε την προσοχή με ένα κομμένο κλαδί γεμάτο φυλλαράκια. Έκανε προσεκτικά βήματα προς τα πίσω. Μια από τις κατσίκες άρχισε να κατευθύνεται προς το μέρος του. Όταν απομακρύνθηκαν αρκετά, ο Γκόρντον θέλησε με το δικό του τρόπο να τραβήξει την προσοχή μιας άλλης κατσίκας. Πήρε λοιπόν και κουνιόταν μέχρι κάποια να τον δει. Ένας τράγος μικρός τον ακολούθησε. Σιγά σιγά φτάσανε στη σπηλιά. Πέταξαν τα κλαδιά και τρέξαν να πάρουν σχοινί και να φωνάξουν τα κορίτσια.

-Κλειώ, Αγάπη, Ναταλία γρήγορα, περικυκλώστε τις. Μείνετε μακριά όμως!, φώναξε ο Ζακ.

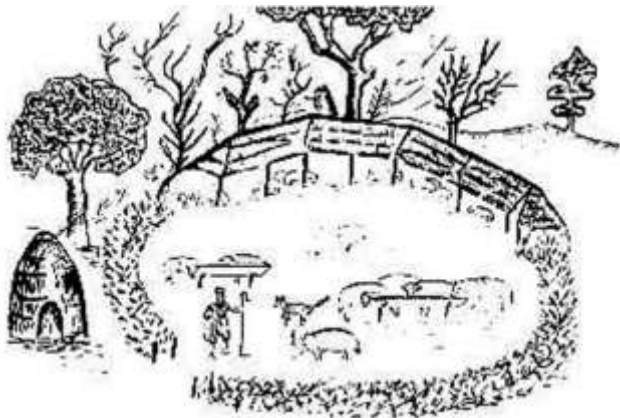
Ο Γκόρντον με το λάσο του έπιασε τα ζώα κι έτσι δεν μπορούσαν να φύγουν. Την ίδια στιγμή κατέφθασε και η δεύτερη ομάδα φορτωμένη με πολλά ψάρια.

-Ε , τι γίνεται εδώ; απόρησε ο Ορέστης.

-Φέρτε όλα τα σχοινιά που έχουμε και στηρίξτε τα σε κορμούς για να τα περικυκλώσουμε.

-Τεντωμένα να είναι όμως, είπε η Ναταλία.

Άφησαν κάτω τα ψάρια και πήγαν να κόψουν δεντράκια. Μετά από λίγα λεπτά έφεραν και τα σχοινιά. Όλοι μαζί τα έδεσαν πάνω στους κορμούς των δέντρων που είχαν σφηνωθεί για τα καλά στο χώμα. Ο Γκόρντον έλυσε τα ζώα. Αυτό ήταν. Κάθε μέρα τώρα θα είχαν γάλα. Και μιας και ήταν το ένα ζώο αρσενικό και το άλλο θηλυκό, θα είχαν και απογόνους.

-Και τώρα; ρώτησε η Ναταλία.

-Τίποτα. Τα αφήνουμε εδώ κι εμείς πάμε να ξεκουραστούμε στη σπηλιά, απάντησε ο Ορέστης.

Τα κορίτσια όμως δεν είχαν κάνει σχεδόν τίποτα. Θέλησαν να πάνε να μαζέψουν φρούτα. Οι τρεις τους πήραν από ένα μαχαίρι η καθεμιά και ξεκίνησαν. Όποιο πράσινο εμπόδιο έβρισκαν μπροστά τους, το έκοβαν. Προχωρούσαν με αργά βήματα. Είχαν μισογεμίσει τα καλάθια τους με βατόμουρα και βανίλιες. Όταν ένιωσαν πλέον εξουθενωμένες από το περπάτημα και τη ζέστη, ξεκίνησαν για το δρόμο του γυρισμού. Καθώς περπατούσαν, ένα βουητό τις ανάγκασε να κλείσουν τα αυτιά τους. Μια ξαφνική λάμψη από τον ουρανό τις τύφλωσε. Η Κλειώ προσπάθησε να δει τι ήταν. Το μόνο που κατάλαβε είναι ότι ήταν κάτι ιπτάμενο. Σε λίγα δευτερόλεπτα όμως είχε χαθεί. Αφού εξήγησε στην Αγάπη και στη Ναταλία τι είχε μόλις δει, έφτασαν τρέχοντας στη σπηλιά. Άνοιξαν την πόρτα απότομα κάνοντας τους άλλους να ταραχθούν. Βρόντηξαν την πόρτα και πριν μιλήσουν προσπάθησαν να πάρουν μερικές ανάσες.

-Τι έγινε; Τι συνέβη; ρώτησε ο Ζακ. Πώς μπαίνετε έτσι;

Τα κορίτσια δεν απάντησαν αμέσως. Κρατούσαν σε αγωνία τα αγόρια χωρίς να το αντιληφθούν.

-Η Κλειώ...η Κλειώ είδε κάτι να πετάει από πάνω μας! Έκανε πολύ θόρυβο και ήταν εκτυφλωτικό. Κλειώ πες!, είπε η Ναταλία..

-Ναι έτσι ήταν. Δεν πρόλαβα να δω περισσότερα. Χάθηκε σε δευτερόλεπτα. Μου φάνηκε όμως ότι είχε βλάβη.

Ο Μπράιαν έξιψε το κεφάλι του.

-Εντάξει κορίτσια, μην κάνετε έτσι. Θα βγούμε σε λίγο να δούμε τι ήταν.

Ύστερα από λίγο, όλα τα αγόρια έβαλαν τα παπούτσια τους, κάλυψαν με ανοιχτόχρωμα πανιά το κεφάλι τους για να προφυλαχτούν από τον ήλιο και ετοιμάστηκαν για τη νέα τους αποστολή. Ο Ορέστης όμως καθόταν στο τραπέζι, δίχως να ετοιμάζεται για τίποτα. Στεκόταν ακίνητος και κοιτούσε

το άπειρο. Τα μάτια του έδειχναν δακρυσμένα σαν να τον απασχολούσε κάτι. Η Κλειώ τον πλησίασε και τον ρώτησε τι είχε. Εκείνος της απάντησε ότι σκεφτόταν μια κοπέλα. Τίποτα άλλο. Δεν ήθελε να επεκταθεί στο θέμα. Τελικά σηκώθηκε, ετοιμάστηκε και βγήκαν όλοι μαζί από τη σπηλιά.

-Παππού, τι τον απασχολούσε ειλικρινά;

-Κοίτα, την αλήθεια τούς είπε. Όντως μια κοπέλα σκεφτόταν. Αλλά δεν τους είπε γιατί.

-Εσύ ξέρεις;

-Και βέβαια!

-Δε θα μου πεις;

-Θα σου πω Ηλέκτρα. Άκου λοιπόν. Ο Ορέστης πριν γίνει ναυτικός και εγκαταλείψει τη στεριανή ζωή, είχε μια συνομιλία με την κοπέλα του. Εκείνη έδωσε τέλος στη σχέση τους λέγοντας ότι δεν έχει νόημα να ζουν χώρια. Εξάλλου θα την έβλεπε μετά από μήνες και η απόσταση ήταν τεράστια. Εκείνος την αγαπούσε με όλη του την καρδιά και δεν το άντεχε με τίποτα να τη χάσει. Όμως έτσι έπρεπε να γίνει. Στο ταξίδι ο Ορέστης δε σκεφτόταν τίποτα άλλο πέρα από την κοπέλα. Ένιωθε κλεισμένος μέσα σε μια λαμαρίνα, όπως αποκαλούσε το καράβι. Είχε χάσει το μπούσουλά του.

-Δηλαδή;

-Δεν ήξερε αν είχε πάρει σωστές αποφάσεις στη ζωή του, ούτε αν το «καράβι» του είχε τη σωστή πορεία. Είχε σιχαθεί πια τη ναυτική ζωή. Τη βρομιά, τα λερωμένα ρούχα, τις αγγαρείες, την κούραση και την έλλειψη ύπνου. Ένιωθε ασφυκτικά.

-Την κοπέλα δεν την ξαναείδε ποτέ;

-Όχι, γι' αυτό είναι θλιμμένος μερικές φορές. Όλη την ώρα τριγυρνάει στο μυαλό του. Προσπαθεί όμως να μην το σκέφτεται.

-Και γιατί δεν το έλεγε στα παιδιά; ρώτησε η Ηλέκτρα γεμάτη απορίες.

-Γιατί δε θεωρούσε ότι έπρεπε να τους το πει. Ήταν κάτι αποκλειστικά δικό του. Λοιπόν, τι λες; Συνεχίζουμε την ιστορία;

-Ναι, απάντησε με ανυπομονησία η Ηλέκτρα.

-Τα παιδιά λοιπόν κοντοστάθηκαν έξω από τη σπηλιά, συνέχισε ο παππούς την ιστορία...

-Κλειώ, προς τα πού πήγε αυτό που είδες; ρώτησε ο Γκόρντον.

-Αν δεν κάνω λάθος, πέρασε ξυστά από το ψηλότερο βουνό εκεί πέρα.

Τους έδειξε ένα βουνό χωρίς πράσινο που ήταν το πιο ψηλό απ' όλα τα άλλα.

-Τέλεια, φώναξε ο Γκόρντον. Και πώς θα πάμε εκεί πάνω;

-Ίσως αν σκαρφαλώναμε σιγά σιγά; πρότεινε ο Ζακ.

-Όλο αυτό; είπε ο Μόκο με κάπως τσιριχτή φωνή.

-Με τίποτα Ζακ, είπε ο Μπράιαν.

-Λοιπόν για να μη χάνουμε χρόνο, είπε αποφασιστικά ο Ορέστης, καλό θα ήταν να φτάσουμε εκεί και να δούμε από κοντά. Μπορεί να βρούμε κάποια λύση από εκείνο το σημείο.

Έτσι λοιπόν ξεκίνησαν. Το συγκεκριμένο βουνό δεν ήταν πολύ μακριά από τη σπηλιά. Επομένως δε θα χρειάζονταν μέρες για να φτάσουν. Ο Μπράιαν πήγαινε μπροστά και οι υπόλοιποι ακολουθούσαν. Ήξερε το δρόμο γιατί είχε ξαναπαίει προσπαθώντας να ανακαλύψει κάτι. Το τοπίο ήταν

καταπληκτικό. Γύρω από το χωμάτινο μονοπατάκι που ακολουθούσαν, φύτρωνε πράσινο γρασίδι με μικρά θαμνάρια σε κάποιες μεριές. Πιο πίσω, πανύψηλα δέντρα εξασφάλιζαν τη σκιά. Λουλούδια παντού. Παπαρούνες, μαργαρίτες, γαρδένιες. Κι όσο για τους ήχους; Κελαηδίσματα ακούγονταν συνέχεια. Μαζί και τζίτζικια.

-Παππού, έντομα δεν είχε; Κουνούπια, μύγες, μέλισσες...

-Είχε και μπορώ να σου πω ότι ο Ορέστης δεν τα χώνευε καθόλου. Υπήρχαν όμως και κάστορες που τους συνάντησαν καθώς περπατούσαν. Όταν έφτασαν, σωριάστηκαν κάτω. Ήπιαν νερό να ξεδιψάσουν. Αφού ξεκουράστηκαν λίγα λεπτά, σηκώθηκαν. Επικράτησε ησυχία. Όλοι ήταν σκεφτικοί και προβληματισμένοι για το πώς θα τα κατάφερναν να περάσουν αυτό το βουνό.

-Εάν ψάξουμε γι' άλλο δρόμο; πρότεινε ο Ζακ.

-Το έχω κάνει πολλές φορές, αλλά μάταια, απάντησε ο Μπράιαν.

-Ναι έχει δίκιο. Αν πάμε δεξιά ή αριστερά κινδυνεύουμε. Υπάρχουν βαλτόνερα με κροκόδειλους και κινούμενη άμμος, συμπλήρωσε ο Μόκο που ήταν μαζί με τον Μπράιαν.

Όλοι απογοητεύτηκαν.

-Το βρήκα, φώναξε κατενθουσιασμένος ο Όλιβερ.

Παρόλο που δε μιλούσε όλες αυτές τις μέρες, έδωσε λύση στο πρόβλημα.

-Πανιά έχουμε, σχοινιά έχουμε, σακιά έχουμε και καλάθι μπορούμε να φτιάξουμε μόνοι μας, σκεφτόταν δυνατά.

-Ναι, αλλά γιατί; ρώτησε ανυπομονώντας ο Ορέστης.

-Για αερόστατο!, απάντησε χαρούμενος για πρώτη φορά ο Όλιβερ.

-Καλή ιδέα, μπράβο Όλιβερ, είπε ο ναυτικός στο μικρό Όλιβερ χαϊδεύοντας τα ανακατωμένα του μαλλιά.

-Ωραία, γυρνάμε πίσω. Έχουμε πολλή δουλειά, είπε ο Γκόρντον στους φίλους και στις φίλες του.

Πάλι πίσω λοιπόν. Στάθηκαν έξω από τη σπηλιά και κάθισαν όλοι κάτω.

-Λοιπόν, από πού ξεκινάμε; ρώτησε ο Μόκο.

-Προτείνω να πάμε όλοι στη θαλαμηγό στην ακτή. Όλο και κάτι θα βρούμε εκεί.

-Μα Μπράιαν, σχοινιά δεν έχουμε, ξέχασες; Τα χρησιμοποιήσαμε όλα για να ασφαλίσουμε τα ζώα μας.

-Εγώ λέω να τα βγάλουμε. Στο κάτω κάτω αν τα ζώα έχουν την τροφή που θέλουν εδώ, ποιος ο λόγος να φύγουν;

-Κι από τη στιγμή που τα ταΐζουμε δε θα φύγουν, πετάχτηκε ο Γκόρντον.

-Ναι έχει δίκιο, είπε η Ναταλία.

Τα κορίτσια αμέσως σηκώθηκαν να λύσουν τα σχοινιά. Αργήσανε βέβαια λίγο, όμως τα κατάφεραν.

-Να και τα σχοινιά, είπε η Αγάπη δείχνοντας το μικρό βουνό από σχοινιά μικρά και μεγάλα.

-Αφού βρήκαμε τα σχοινιά, τώρα πάμε στη θαλαμηγό, αποφάσισε ο Μπράιαν.

Χωρίς αντίρρηση τότε, σηκώθηκαν και ξεκίνησαν. Όταν έφτασαν στην ακτή, μπήκαν γρήγορα στο πλοίο που είχε βγει ακόμα πιο έξω στην ακτή εξαιτίας της παλίρροιας. Έτσι η προσπάθειά τους έγινε πιο εύκολη. Βρήκανε πανιά και κλωστές για το μπαλόνι του αερόστατου. Βέβαια καλάθι δε

βρήκαν αλλά βολεύτηκαν με ένα μεγάλο πλαστικό βαρέλι όπου θα χωρούσαν δύο ή τρία άτομα. Φόρτωσαν στους ώμους τα εφόδιά τους. Τα κορίτσια δεν τα άφησαν να κουβαλήσουν σχεδόν τίποτα. Πάνω απ' όλα ήταν ευγενικοί. Με πολλή κούραση και πλήρως εξαντλημένοι απ' όλο αυτό το περπάτημα, κατάφεραν να επιστρέψουν στη σπηλιά του Γάλλου. Αποφάσισαν ότι έπρεπε να ξεκουραστούν τουλάχιστον μια ώρα. Όλοι έπεσαν στα μικρά τους κρεβάτια κουρασμένοι και αμέσως αποκοιμήθηκαν. Δεν άργησαν και πολύ να ξυπνήσουν. Πρώτος απ' όλους ο Όλιβερ, ακολούθησαν τα κορίτσια και τελευταίος ο Ορέστης. Όταν όλοι σηκώθηκαν, βγήκαν έξω και συγκέντρωσαν τα εργαλεία τους. Ξεκίνησαν με τα πανιά. Ο Μόκο πήρε τις βελόνες και με το δικό του τρόπο ξεκίνησε να ράβει. Το έκανε καλύτερα και από μοδίστρα. Ο Ορέστης απόρησε:

-Τώρα, να ράβει πού έμαθε;

-Από τότε που έραβε τα δίχτυα ψαρέματος, απάντησε ο Μπράιαν.

Το χέρι του Μόκο δε σταμάτησε να κινείται πάνω κάτω συνέχεια, μέχρι που τελείωσε. Ο Γκόρντον, ο Όλιβερ και ο Ζακ προσφέρθηκαν να δέσουν το βαρέλι με τα σχοινιά. Η Ναταλία και η Κλειώ τούς τα έδιναν ένα ένα κι εκείνοι τα έδεναν σφιχτά. Προσπαθούσαν να τα δέσουν όσο πιο καλά μπορούσαν έτσι ώστε να μη γέρνει το βαρέλι. Καθώς οι υπόλοιποι δούλευαν, ο Μπράιαν, ο Ορέστης και η Αγάπη γέμισαν τέσσερα σακιά πέτρες και χώμα. Τα έδεσαν πάνω στο βαρέλι και το αερόστατο ήταν σχεδόν έτοιμο. Τώρα πια, ένα πράγμα απέμενε: ποιοι θα έμπαιναν στο αερόστατο. Εδώ υπήρχε μια διαφωνία. Όλοι ήθελαν μια θέση εκτός από τα κορίτσια. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι θα έμπαινε ο Γκόρντον. Κι αυτό γιατί ήξερε πώς να το κουμαντάρει. Είχε ξαναπετάξει με αερόστατο μαζί με τον πατέρα του όταν ήταν μικρός. Επίσης μπορούσε να μπει και ο Ζακ για το λόγο ότι ήταν μικρόσωμος και έτσι θα χωρούσε άλλον έναν. Μετά από έντονη συζήτηση, αποφασίστηκε να μπει κι εκείνος με τις περισσότερες δεξιότητες. Κι αυτός ήταν ο Μόκο.

Πρώτος μπήκε ο Γκόρντον. Ακολούθησε ο Μόκο και τελευταίος ο Ζακ. Στριμώχτηκαν αρκετά. Το πάνινο μπαλόκι φούσκωσε και ήταν έτοιμοι να ταξιδέψουν. Το μόνο που τους έμενε να κάνουν ήταν να λύσουν τα σχοινιά που τους κρατούσαν στο έδαφος. Ο Ορέστης, ο Όλιβερ και ο Μπράιαν έλυσαν τα σχοινιά και σιγά σιγά το αερόστατο άρχισε να ανυψώνεται. Φυσικά είχαν πάρει το μεγαλύτερο ρίσκο της ζωής τους διότι δε γνώριζαν πού πάνε και τι θα αντιμετωπίσουν εκεί. «Καλό ταξίδι», φώναξαν τα υπόλοιπα παιδιά από κάτω καθώς ύψωναν τα χέρια και τους χαιρετούσαν. Η Κλειώ και η Αγάπη είχαν μισοκλείσει τα μάτια τους γιατί είχαν και το άγχος για το πού θα πήγαιναν. Ήξεραν ότι διέτρεχαν μεγάλο κίνδυνο. Ο Γκόρντον γεμάτος περηφάνια χαμογελούσε και χαιρετούσε. Πράγματι, ο πανέξυπνος Μόκο είχε κάνει εξαίσια δουλειά με το ράψιμο.

Η θέα από ψηλά ήταν μαγική. Τα παιδιά που είχαν μείνει πίσω έμοιαζαν με μυρμήγκια που όλο και πιο γρήγορα εξαφανίζονταν. Η λίμνη έμοιαζε με μια σταγόνα νερού. Τότε, τα τρία αγόρια αντιλήφθηκαν ότι πολλά μέρη ήταν ανεξερεύνητα. Κι ακόμη δεν είχαν περάσει το βουνό. Ποιος ξέρει τι βρισκόταν πίσω από αυτό! Το νησί τελικά ήταν αρκετά μεγάλο.

-Παιδιά, κοιτάξτε! Φτάσαμε στην κορυφή!, φώναξε ο Ζακ.

Την ίδια στιγμή ο Γκόρντον πέταξε δύο σακιά θέλοντας να ανυψώσει περισσότερο το αερόστατο για να μην υπάρξει κάποια σύγκρουση στην κορυφή. Μια εικόνα σαν ζωγραφία ξετυλιγόταν αργά αργά. Πρώτα, φάνηκε ο ουρανός με τα χρώματα της δύσης του ήλιου. Μετά, φάνηκαν τα άκρα του νησιού με τις ακτές γύρω γύρω. Και τέλος, τα απέραντα δάση και το πράσινο που θύμιζε

παράδεισο.

-Μα τι είναι αυτό; είπε δυνατά ο Γκόρντον σκουτώντας τους άλλους δύο.

Μόλις είχε δει ξεκάθαρα έναν ιπτάμενο δίσκο που φάνταζε σαν ένα μικρό χριστουγεννιάτικο δέντρο. Είχαν μείνει και οι τρεις άναυδοι.

-Τι λέτε, να πλησιάσουμε; ρώτησε ο Μόκο. Χωρίς απάντηση, ο Γκόρντον με κάποιες κινήσεις έφερνε το αερόστατο πιο κοντά στο έδαφος. Όσο λοιπόν κατέβαιναν, μπορούσαν να διακρίνουν καπνούς που προέρχονταν από το δίσκο που σιγά σιγά μεγάλωνε ακόμη πιο πολύ. Το περίεργο όμως ήταν ότι δε βρισκόταν κανένας εκεί κοντά. Γι' αυτό αποφάσισαν να προσγειωθούν λίγα μέτρα μακριά. Ευτυχώς βρήκαν ένα μέρος χωρίς δέντρα για να κατεβούν χωρίς να πάθει ζημιά το αερόστατό τους. Απείχαν πλέον λίγα μέτρα από το έδαφος. Λίγο ακόμη και το βαρέλι θα ακουμπούσε στη γη. Ξαφνικά ακούστηκε ένας γδούπος. Το αερόστατο είχε μόλις πατήσει κάτω. Τα τρία μικρά αγόρια βγήκαν έξω και έδεσαν το βαρέλι σε κάποια δέντρα που βρίσκονταν λίγο πιο πέρα. Το μπαλόκι σιγά σιγά ξεφούσκωνε. Ήταν και οι τρεις δίπλα δίπλα με τα όπλα στα χέρια. Βηματίζοντας αργά, στάθηκαν δίπλα στο δίσκο. Κοιτούσαν και ξανακοιτούσαν μήπως και δουν κανέναν άνθρωπο. Αλλά τίποτα. Παρόλο που βρήκαν την είσοδο για να μπουν μέσα, προτίμησαν να ψάξουν λίγο ακόμη. Λίγο πιο πέρα, σε μια έκταση με τριαντάφυλλα, είδαν ένα μικρό παιδί να μιλάει με μια αλεπού. Ταυτόχρονα ανοιγόκλεισαν τα μάτια τους για να ξυπνήσουν από το όνειρο που νόμιζαν ότι έβλεπαν. Δεν είναι και συνηθισμένο να μιλάει κανείς με ζώα. Προσπάθησαν ν' ακούσουν τι ακριβώς έλεγε στην αλεπού. Δεν τα κατάφεραν όμως. Στην προσπάθειά τους να πλησιάσουν περισσότερο, το αγόρι τούς αντιλήφθηκε. Αμέσως το πρόσωπό του στράφηκε σ' αυτούς. Τους κοίταξε με μίσος και έχθρα. Την ίδια στιγμή φώναξε:

-Αφήστε ήσυχα τα αδέρφια μου!

Ο Ζακ κοιτούσε παντού σε όλες τις πλευρές μήπως και βρει κανέναν άλλον, προφανώς τα αδέρφια του.

-Καλά μωρέ, τι μας λέει; Εγώ δεν βλέπω κανέναν, τρελός είναι;

Ο Γκόρντον για πολλοστή φορά έριξε καρπαζιά στον Ζακ και συνέχισε.

-Εμείς δεν πειράξαμε ούτε πειράζουμε κανέναν. Ποια ακριβώς είναι τα αδέρφια σου; τον ρώτησε.

Εκείνος του απάντησε με την ίδια ψυχρή φωνή:

-Τα αδέρφια μου είναι η αλεπού και τα τριαντάφυλλα. Και φυσικά τα ενοχλείτε αφού τα έχετε καταπλακώσει. Αφήστε τα, δε σας έκαναν τίποτα.

Όντως και οι τρεις είχαν πατήσει αρκετά λουλούδια. Έκαναν να φύγουν από τα τριαντάφυλλα που ήδη πατούσαν κι έπεφταν πάνω σε άλλα.

-Θέλουμε να σου μιλήσουμε αλλά δεν μπορούμε εκεί που βρίσκεσαι. Για να έρθουμε χρειάζεται να τα πατήσουμε όλα και δεν το θέλει κανείς αυτό.

Ακούγοντας αυτά ο μικρός χάρηκε κι έτσι τους πλησίασε. Απομακρύνθηκαν από τα τριαντάφυλλα. Την αλεπού όμως την είχε πάντα μαζί του.

-Λοιπόν, τι θέλετε από μένα; Συγγνώμη που σας μίλησα τόσο απότομα πριν αλλά καταλαβαίνετε, τους είπε.

-Δεν πειράζει, είπε ο Γκόρντον. Καταρχάς ποιος είσαι και από πού έρχεσαι;

-Είμαι ο μικρός πρίγκιπας και έρχομαι από άλλο πλανήτη πολύ διαφορετικό από το δικό σας. Όμως είμαι σαν και σας. Γενικά έχω ταξιδέψει σε πολλούς πλανήτες. Γι' αυτό και ο δίσκος.

-Α, μάλιστα, αποκρίθηκε ο Ζακ.

-Και πώς έφτασες εδώ; ρώτησε ο Γκόρντον.

-Βασικά εγώ έψαχνα την Αμερική που έχω ακούσει τόσα πολλά γι' αυτή. Μέρη ολόκληρα ψάχνω να τη βρω. Όμως δεν είχα υπολογίσει καλά τα καύσιμα. Έτσι με μια γρήγορη κοπή κίνηση έχασα απότομα ύψος. Τουλάχιστον δεν προσγειώθηκα πολύ απότομα.

-Καλά μέχρι εδώ, αλλά η αλεπού; Πώς μιλάς μαζί της; Και τα τριαντάφυλλα, από πού κι ως πού αδέρφια σου; αναρωτήθηκε ο Ζακ.

-Την αλεπού τη γνώρισα όταν έπεσα με το δίσκο. Ήταν αυτή που με βοήθησε με το φίδι που αντιμετώπισα. Ναι, είναι πολύ καλή. Το ότι μιλάω μαζί της είναι θέμα αγάπης και κατανόησης. Αν αγαπάς τόσο πολύ τον άλλον μπορείς να καταλάβεις τι θέλει ακόμα κι αν δε σου μιλάει. Βέβαια, πρέπει να τον μάθεις καλύτερα με τον καιρό. Όσο για τα τριαντάφυλλα, μεγάλη ιστορία.

-Έτσι ξεκίνησε να τους διηγείται, συνέχισε ο παππούς.

-Και τι είχε γίνει παππού; ρώτησε η Ηλέκτρα.

-Στον πλανήτη του, ο μικρός πρίγκιπας είχε ένα τριαντάφυλλο. Ήταν ο μόνος φίλος του. Πίστευε ότι ήταν μοναδικό στο σύμπαν και ξεχωριστό. Το προστάτευε πάρα πολύ. Όμως το άφησε πίσω, για να ταξιδέψει. Όταν έπεσε με το δίσκο του και είδε όλα αυτά τα τριαντάφυλλα στη σειρά, έμεινε άφωνος. Κατάλαβε πια, ότι το λουλούδι του δεν ήταν μοναδικό και ξεχωριστό. Υπήρχαν χιλιάδες ίδια τριαντάφυλλα. Άρχισε να τα θεωρεί κι αυτά αδέρφια του όπως και το άλλο. Δέθηκε πολύ μαζί τους. Δεν ήθελε κανείς να τα πειράξει. Ήξερε ότι δεν μπορούσαν να αμυνθούν από κανένα γι' αυτό κι έγινε προστάτης τους.

-Και γιατί μόνο για τα τριαντάφυλλα παππού; Τόσα δέντρα και λουλούδια υπάρχουν.

-Ναι, αλλά τριαντάφυλλα δεν είχε δει πολλά, μόνο ένα. Αλλά δεν μπορείς να πεις ότι δεν αγαπούσε και τα άλλα φυτά. Γενικά ήταν δεμένος με τη φύση. Γι' αυτό και δεν πέρασε από το μυαλό του ότι τα παιδιά μπορούσαν να τα βλάψουν ή να τους κάνουν κακό. Δεν γνώριζε από βία και εγκληματικότητα. Μεγάλωσε στα δάση και στις λίμνες.

-Και οι γονείς του;

-Μην ξεχνάς! Δεν ήταν συνηθισμένο αγόρι όπως τ' άλλα. Ήταν κάτι διαφορετικό.

-Και παππού, αφού είχε μόνο ένα τριαντάφυλλο που το αγαπούσε τόσο πολύ, γιατί το άφησε πίσω;

-Επειδή ήταν μεγάλο το πάθος του να γνωρίσει τον κόσμο και άλλους πλανήτες. Φρόντισε όμως πριν φύγει να είναι προστατευμένο απ' όλους τους κινδύνους.

-Και μετά;

-Μετά, ο μικρός πρίγκιπας τους οδήγησε στο δίσκο του και τους έβαλε μέσα. Υπήρχαν πολλά μικροσκοπικά φωτάκια παντού. Σ' ένα σημείο υπήρχαν μοχλοί και κουμπιά. Ο πρίγκιπας όμως δεν έκατσε να τους ξεναγήσει. Τους πήγε στο πίσω μέρος όπου υπήρχε η βλάβη. Ο Μόκο κατάλαβε ότι ο δίσκος λειτουργούσε με νερό. Εκεί βρισκόταν το πρόβλημα. Το νερό είχε τελειώσει και η μηχανή είχε υπερθερμανθεί με αποτέλεσμα να καεί.

-Καλά, όταν μας μιλούσες για καύσιμα πριν, εννοούσες το νερό; ρώτησε ο Μόκο.

-Και βέβαια. Υπάρχει άλλο καύσιμο; Μόνο το νερό, απάντησε ο μικρός πρίγκιπας.

-Ας τ' αφήσουμε αυτά. Αφού δεν μπορούμε να φτιάξουμε τη μηχανή, πρέπει να σε πάρουμε μαζί μας με το αερόστατο. Κάπως θα χωρέσεις. Θα πετάξουμε δύο σακιά.

-Μα, εγώ έχω τα αδέρφια μου εδώ. Δεν μπορώ να τ' αφήσω.

-Άκου, τα αδέρφια σου δεν μπορείς να τα πάρεις από το μέρος που ζουν. Αν τα πας κάπου αλλού, ίσως να μην μπορέσουν να επιβιώσουν. Γιατί να τα βάλεις σε κίνδυνο; Εάν έφερνες και το τριαντάφυλλό σου εδώ, τώρα θα είχε καταστραφεί από την πτώση. Ευτυχώς όμως δεν το έκανες. Είδες; Το έσωσες, είπε ο Μόκο.

-Ναι, ίσως και να έχεις δίκιο, απάντησε.

Τότε στράφηκε στην αλεπού και της είπε:

-Σ' ευχαριστώ για όλα. Όμως πρέπει να σ' αφήσω. Συγγνώμη.

Η αλεπού έδειχνε να τον καταλαβαίνει. Ο μικρός πρίγκιπας συνέχισε:

-Μα πώς μπορώ να εξημερώσω κι άλλα ζώα;

Ήταν λες και του είχε μιλήσει η αλεπού. Την κοίταζε συνεχώς στα μάτια.

-Εντάξει λοιπόν, είπε.

Γύρισε προς το μέρος των παιδιών που κοιτούσαν απορημένα.

-Είμαι έτοιμος, τους είπε θλιμμένος.

Ξεκίνησαν για το αερόστατο. Όταν μπήκαν μέσα, ακόμα πιο στριμωχτά από πριν, ο Γκόρντον ετοίμασε το αερόστατο για πτήση. Το πρόβλημα όμως ήταν ότι είχε σκοτεινιάσει αρκετά. Σε λίγο, το μόνο που θα φαινόταν ήταν η φωτιά του αερόστατου. Έκαναν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Πήγαιναν αρκετά γρήγορα, αλλά όσο πιο πολύ πλησίαζαν στην κορυφή το άγχος μεγάλωνε και η αδρεναλίνη ανέβαινε. Μπορούσαν να διακρίνουν μόνο τη σκοτεινή κορυφή. Κι αυτή ελάχιστα. Όταν τελικά την πέρασαν, το αερόστατο άρχισε να χαμηλώνει συνεχώς. Κατάφεραν να δουν τη λίμνη χάρη στο φως του μισοφέγγαρου που ανακλούσε στα ήρεμα νερά της. Προσγειώθηκαν στις όχθες της με προσοχή. Το μόνο που ακουγόταν μέσα στη νύχτα ήταν οι φωνές από τις κουκουβάγιες του νησιού. Παράτησαν το αερόστατο και ξεκίνησαν για τη σπηλιά. Το γεγονός ότι ο Μόκο πήγαινε συνέχεια στη λίμνη για φάρμα έκανε το δρόμο της επιστροφής ακόμα πιο εύκολο. Κρατούσαν ο ένας τον άλλον σφιχτά για να μη χαθούν μέσα στη νύχτα. Ο δρόμος δεν ήταν μακρύς αλλά πήγαιναν αργά.

Όταν επιτέλους βρήκαν τη σπηλιά, ξεφόρτωσαν τα όπλα από τους ώμους και χτύπησαν την πόρτα σιγά για να μην τρομάξουν οι υπόλοιποι. Μετά από αρκετά χτυπήματα, την πόρτα άνοιξε η Ναταλία με ένα κερύ στο χέρι. Στην αρχή, δεν τους αναγνώρισε μέσα στο σκοτάδι. Πρώτα, κατάλαβε τον Γκόρντον από το καστανόξανθο μαλλί και τα πράσινα μάτια του. Ύστερα και το Μόκο. Όταν είδε το μικρό πρίγκιπα δίπλα στο Ζακ ρώτησε:

-Ποιος είναι αυτός;

-Είμαι ο μικρός πρίγκιπας, απάντησε εκείνος.

Μπήκαν μέσα, κάθισαν στο τραπέζι ήσυχα και η Ναταλία άναψε τη μικρή λάμπα. Πριν καθίσει κι εκείνη, ξύπνησε και τους υπόλοιπους. Όλοι έπεσαν πάνω τους με αγκαλιές και φιλιά. Η Ναταλία το

είχε κάνει ήδη. Το άγχος τους τελείωσε με την επιστροφή των φίλων τους. Ύστερα στράφηκαν όλοι στο μικρό πρίγκιπα που ήταν καλοντυμένος και πάντα χαμογελαστός με ροζ μάγουλα. Τους είπε τα πάντα γι' αυτόν όπως και το ότι μίλησε με μια αλεπού. Τότε ο Ορέστης γούρλωσε τα μάτια του και όλοι γνώριζαν γιατί. Έτρεμε τέτοιου είδους ζώα. Τους έκανε εντύπωση το γεγονός ότι ο μικρός πρίγκιπας μιλούσε με άνεση και χωρίς δισταγμό. Ευδιάθετο παιδί. Κουρασμένος ο Γκόρντον με όλη αυτή την περιπέτεια, τους είπε:

-Παιδιά, καλύτερα να κοιμηθούμε. Καιρός πια να σταματήσουμε να ψάχνουμε καινούρια μέρη. Το νησί είναι τεράστιο. Για να το γυρίσουμε όλο χρειαζόμαστε μήνες. Στο κάτω κάτω είμαστε παιδιά. Για πόσο θ' αντέξουμε μόνοι μας χωρίς τους γονείς μας να μας φροντίζουν; Πρέπει ν' ασχοληθούμε με το πώς θα φύγουμε από εδώ και πώς θα γυρίσουμε σπίτι.

-Έχει δίκιο, μου έχουν λείψει οι γονείς μου, οι φίλοι μου, το σχολείο, το σπίτι μου, συμπλήρωσε ο Ζακ.

-Κι εμένα μου έλειπαν τ' αδέρφια μου, πετάχτηκε ο μικρός πρίγκιπας.

-Κι εγώ; Τι θ' απογίνω; Δεν έχω κανέναν, είπε ο Όλιβερ.

-Μπορείς να έρθεις μαζί μου Όλιβερ, θα ταξιδέψουμε μαζί παρέα, του είπε ο Ορέστης.

-Είδατε, έχω δίκιο. Το βλέπουμε σαν όνειρο όλο αυτό αλλά δεν είναι. Με λίγη τύχη όλα θα γίνουν όπως τα θέλουμε. Καινούρια μέρα ξημερώνει. Και ποιος ξέρει, ίσως να είναι και η τελευταία μας στο νησί αυτό, είπε ο Γκόρντον.

Τα παιδιά σηκώθηκαν από το τραπέζι και κατευθύνθηκαν προς τα κρεβάτια τους γεμάτα ελπίδες και με ανεβασμένο το ηθικό. Πράγματι, έπρεπε πια ν' ασχοληθούν και με τη διάσωσή τους. Δεν είχαν έλλειψη τροφής. Το πρόβλημα δεν ήταν σωματικό. Ήταν ψυχικό. Είχαν στερηθεί τη φροντίδα. Δεν άντεχαν άλλο την αυτοσυντήρηση. Χρειάζονταν τη στοργή της μητέρας και την αγκαλιά του πατέρα. Σπουδαίο πράγμα η οικογένεια.

-Ναι παππού. Είμαι πολύ τυχερή που γνώρισα την οικογένειά μου σε αντίθεση με τον Όλιβερ που δεν τη γνώρισε.

-Έτσι μικρή μου. Πάντα να έχεις καλές σχέσεις με τους γονείς σου. Φτάνει με αυτά όμως. Ας συνεχίσουμε την ιστορία μας. Ο ήλιος άπλωσε τις ακτίνες του πάλι σε διάφορα μέρη του νησιού. Προβλεπόταν μέρα κουραστική για όλους. Ήταν ώρα για την ομάδα και το νέο μέλος της να δράσουν. Αφού ξύπνησαν, πήραν το φτωχικό πρωινό τους. Πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να σηκωθούν όλοι και να φάνε. Όταν πλέον συγκεντρώθηκαν, όλοι μαζί προσπαθούσαν να βρουν τρόπους για να φύγουν από το νησί. Είχαν πολλές ιδέες. Αρκετές όμως από αυτές ανέφικτες.

-Και ποιες ιδέες ήταν αυτές παππού;

-Μερικές από αυτές ήταν οι εξής: Να φτιάξουν τη μηχανή του ιπτάμενου δίσκου, κάτι που δε γινόταν γιατί δε γνώριζαν τίποτα για τέτοιου είδους μηχανές, να φύγουν με αερόστατο, να κάνουν σήματα καπνού, να γράψουν «βοήθεια» πάνω στην άμμο.

-Και τελικά τι έκαναν;

-Η αλήθεια είναι ότι χάραξαν τη λέξη αυτή στην άμμο αλλά έπρεπε να περιμένουν να περάσει κάποιο αεροπλάνο ή ελικόπτερο και οι πιθανότητες ήταν μηδαμινές. Την καλύτερη λύση βρήκαν ο Μπράιαν με την Κλειώ. Δηλαδή να κατασκευάσουν μια μεγάλη σχεδία και να ταξιδέψουν στη θάλασσα μέχρι να περάσει κάποιο καράβι να τους πάρει. Και η λύση βρέθηκε μετά από αρκετή ώρα. Γνώριζαν φυσικά ότι

η διαδικασία κατασκευής θα ήταν χρονοβόρα. Δεν είχαν όμως άλλη επιλογή.

Η διαδικασία λοιπόν ξεκίνησε. Ο Μόκο πρότεινε να βρουν ξύλα χοντρά, σχοινιά γερά, πρόκες και σφυριά. Ο Μπράιαν και ο Ορέστης πήραν τα τσεκούρια στο χέρι και ξεκίνησαν να ψάχνουν χοντρούς κορμούς. Λίγο πιο πέρα από τη σπηλιά βρήκαν πέντε δέντρα πανύψηλα, με τεράστιους κορμούς. Θέλησαν να τα κόψουν. Ξεκίνησαν. Μέσα σε λίγα λεπτά όμως άρχισαν να ιδρώνουν. Το πρώτο το κατάφεραν αρκετά εύκολα. Και το δεύτερο επίσης. Στο τρίτο είχαν πια κουραστεί. Εξαντλούνταν όλο και περισσότερο. Έκατσαν για λίγο να πάρουν μια ανάσα. Ήταν ζαλισμένοι. Τα χέρια τους είχαν σκιστεί από τη δύναμη που ασκούσαν πάνω στο τσεκούρι. Έπρεπε όμως να συνεχίσουν. Όταν μετά από πολλή ώρα έριξαν και το τελευταίο δέντρο, τρέχοντας έφτασαν στη σπηλιά να πιουν λίγο νερό. Ο ήλιος τούς είχε κάψει για τα καλά. Βρήκαν το Μόκο να σκαλίζει κάτι ξύλα.

-Τι κάνεις εκεί Μόκο; ρώτησε ο Ορέστης.

-Φτιάχνω κουπιά, του απάντησε εκείνος.

-Οι υπόλοιποι;

-Τα κορίτσια στη θαλαμηγό για εργαλεία και οι υπόλοιποι για σχοινιά. Εσείς τι κάνατε, πού είναι τα ξύλα;

-Δεν αντέχαμε άλλο. Τα αγόρια πρέπει να τα κουβαλήσουν μέχρι τη σπηλιά, απάντησε ο Μπράιαν.

-Εντάξει να τους το πείτε όταν έρθουν, είπε ο Μόκο ενώ σκάλιζε το ξύλο.

Και πριν προλάβει να τελειώσει την πρόταση, φάνηκε από μακριά ο Όλιβερ με σχοινιά στα χέρια. Από πίσω ο Γκόρντον και τελευταίοι ο Ζακ με το μικρό πρίγκιπα που είχαν πιάσει κουβέντα.

-Να τα και τα σχοινιά, είπε ο Όλιβερ.

-Μπράβο παιδιά, τους είπε ο Μόκο. Μόνο που πρέπει να κάνετε και κάτι ακόμα. Πρέπει να κουβαλήσετε μαζί με τον Μπράιαν και τον Ορέστη τα ξύλα. Δεν μπορούν μόνοι τους.

-Φυσικά, είπε πρόθυμα ο μικρός πρίγκιπας.

Καθώς περπατούσαν μέσα στο δάσος, ένας ήχος τούς τράβηξε την προσοχή. Άρχισαν ν' ανησυχούν και να κοιτούν τριγύρω. Ακουγόταν σαν ροκάνισμα. Όντως δύο μικροί σκίουροι ροκάνιζαν βελανίδια. Τα παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και χαμογέλασαν. Συνέχισαν τη διαδρομή τους μέχρι που έφτασαν στο σημείο που βρίσκονταν τα ξύλα.

Η διαδικασία κατασκευής της σχεδίας καθυστέρησε επειδή χρειάστηκαν τρεις διαδρομές για τη μεταφορά των ξύλων. Όλα τα αγόρια μαζεύτηκαν στη σπηλιά και σωριάστηκαν κατάκοπα. Στο μεταξύ τα κορίτσια, φορτωμένα με τα εργαλεία γυρνούσαν στη σπηλιά. Όταν είδαν τα αγόρια κουρασμένα και ηλιοκαμένα, άφησαν τα εργαλεία στο έδαφος και προθυμοποιήθηκαν να τους φτιάξουν ένα γεύμα. Η Ναταλία έστειβε πορτοκάλια, η Κλειώ φρόντιζε για το γάλα και η Αγάπη μαγείρευε ψάρια. Όταν σηκώθηκαν και είδαν το φαγητό στο τραπέζι εξεπλάγησαν και έπεσαν με τα μούτρα στο φαί. Βγαίνοντας έξω με τα εργαλεία, ξεκίνησαν να επεξεργάζονται τα ξύλα. Ο Μόκο ανέλαβε να δέσει τα ξύλα με σχοινιά. Ο Μπράιαν και ο Όλιβερ κάρφωσαν τα κουπιά που είχε φτιάξει ήδη ο Μόκο. Τα κορίτσια αφού δεν είχαν κάτι να κάνουν, θέλησαν να κοιμηθούν για λίγο. Μετά από ώρες είχαν σχεδόν τελειώσει την κατασκευή και το μόνο που τους έλειπε ήταν να τη δοκιμάσουν. Μετά από λίγη ώρα η Αγάπη και η Κλειώ σηκώθηκαν. Τη Ναταλία όμως την είχε πάρει για τα καλά ο ύπνος. Ο Γκόρντον με τη δικαιολογία ότι πεινούσε μπήκε στη σπηλιά.

- Τι εννοείς με τη «δικαιολογία» παππού;
- Εννοώ ότι ο Γκόρντον έτρεφε αισθήματα για τη Ναταλία.
- Και ήταν αμοιβαία;
- Μπορεί, θα δεις παρακάτω.

Καθώς κοιμόταν η Ναταλία, ο Γκόρντον στάθηκε δίπλα της με την ελπίδα ότι δε θα τον αντιληφθεί. Καθόταν περίπου μισή ώρα δίπλα της και την παρατηρούσε που κοιμόταν. Τα μάτια του έλαμπαν κοιτώντας την. Σε μια στιγμή προσπάθησε να χαϊδέψει τα μαλλιά της. Ένα ελαφρό μειδίαμα σχηματίστηκε στα χείλια του. Πλησίασε πολύ το κεφάλι της με αποτέλεσμα να την κάνει να ανατριχιάσει. Η Ναταλία άνοιξε σιγά τα μάτια της. Κοίταξε τον Γκόρντον και τότε άρχισε μια κουβέντα μεταξύ τους.

- Τι έγινε, τι κάνεις εδώ;
- Ήθελα κάτι να σου πω αλλά κοιμόσουν.
- Και γιατί δε με ξύπνησες ;
- Αν σε ξυπνούσα θα ήταν σκότωμα για μένα. Κοιμόσουν τόσο γλυκά...

Η Ναταλία έκανε να σηκωθεί. Αυτός της άρπαξε το χέρι και της είπε:

- Σε παρακαλώ, κάτσε.

Την κοίταξε στα μάτια και της είπε:

- Εδώ και πολύ καιρό νιώθω... μια έλξη για σένα και ήθελα πολύ να στο πω.

Αυτή έσκυψε και του είπε:

- Τι είναι αυτά που λες;
- Λέω αυτά που νιώθω.
- Άσε με να φύγω, μη μου το κάνεις αυτό.

Σε αυτό το σημείο τα πρόσωπά τους ήρθαν πιο κοντά. Ένα διάφανο φύλλο τώρα τα χώριζε, όμως μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα αυτή η απόσταση χάθηκε.

- Παππού, οι υπόλοιποι το ήξεραν;
- Όχι Ηλέκτρα.

Η Ναταλία είπε πως θα ήταν καλύτερα να μην το μάθει κανείς. Βγήκαν από τη σπηλιά και συνάντησαν τα άλλα παιδιά. Τρία από τα αγόρια, ο Ορέστης, ο Όλιβερ και ο Μόκο έσυραν τη σχεδία στη θάλασσα και ανέβηκαν να τη δοκιμάσουν. Απ' ό,τι έβλεπαν, όλα ήταν εντάξει. Δε φαινόταν να υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Όταν γύρισαν στην ακτή, είπαν στα υπόλοιπα παιδιά να μαζέψουν τα πράγματα και τα τρόφιμα. Μετά από πολλή ώρα, αφού μάζεψαν ό,τι είχαν και δεν είχαν, άφησαν τα πράγματα έξω από τη σπηλιά κι εκείνοι μπήκαν μέσα για να αποφύγουν τον ήλιο. Ενώ σουρούπωνε, όλη η ομάδα κατευθύνθηκε στη σχεδία. Ήταν έτοιμοι για αναχώρηση. Τα συναισθήματά τους ήταν ανάμικτα. Πήρε ο καθένας τη θέση του. Ο Μπράιαν, ο Ορέστης και ο Γκόρντον έσπρωξαν τη σχεδία προς τα γαλαζοπράσινα νερά της θάλασσας. Ανέβηκαν κι εκείνοι και ανοίχτηκαν αρκετά. Ήταν όλοι τους σφιγμένοι. Η ψυχή τους ήταν χωρισμένη στα δύο. Από τη μια, κοιτούσαν να είναι συντονισμένοι στο κουπί κι από την άλλη, αναρωτιούνταν αν είχαν πράξει σωστά. Τώρα δεν είχε χάσει τον μπούσουλά του μόνο ο Ορέστης, αλλά όλοι τους. Καθώς έπλεαν στη θάλασσα, χιλιάδες σκέψεις

έρχονταν στο μυαλό τους. Ξεφυσούσαν ξανά και ξανά, όχι επειδή είχαν κουραστεί από το κουτί αλλά επειδή αυτές οι αναμνήσεις βασάνιζαν το μυαλό τους κάθε λεπτό που περνούσε.

Σκέφτονταν συνεχώς κάποιες στιγμές στο νησί όταν ο ένας βοηθούσε τον άλλον, όταν τρώγανε όλοι μαζί, όταν δουλεύανε με τα εργαλεία τους, τις εικόνες που δεν μπορείς να δεις στην πόλη και τις διάφορες εμπειρίες όπως το ψάρεμα στη λίμνη, τις νύχτες δίπλα στη φωτιά, την πτήση με το αερόστατο και γενικά όλη αυτή την προσπάθεια επιβίωσης. Από την άλλη μεριά, η ιδέα της απομάκρυνσης από την οικογένειά τους, τις δραστηριότητες και τα παιχνίδια με τα παιδιά της γειτονιάς και τους φίλους τους, τους τυραννούσε. Ο μικρός πρίγκιπας σκεφτόταν μόνο το τριαντάφυλλο στον πλανήτη του, την αλεπού που γνώρισε στο νησί αλλά και διάφορα άλλα ζώακια. Ο Όλιβερ είχε προβληματιστεί γι' άλλο λόγο. Αναρωτιόταν πού θα πάει τώρα που έφυγε από το νησί χωρίς κανένα στο πλάι του. Του είχε προτείνει βέβαια ο ναυτικός να τον ακολουθήσει στα ταξίδια του μιας και δεν είχε παρέα.

Ο παππούς Νικόλας σταμάτησε. Κοιτούσε την Ηλέκτρα, που είχε μισοκλείσει τα μάτια της και ονειρευόταν το μέλλον των ηρώων. Την έβαλε στο κρεβάτι της και τη σκέπασε με μια μάλλινη ζεστή κουβερτούλα. Στο όνειρό της η Ηλέκτρα είδε ότι οι μικροί ήρωες τελικά αποφάσισαν να παραμείνουν στο νησί που τόσο αγάπησαν και να συνεχίσουν την προσπάθεια για την επιβίωσή τους. Τα χρόνια περνούσαν κι εκείνοι μεγάλωσαν. Μέσα σε λίγα χρόνια κατάφεραν να φτιάξουν ξύλινα ευρύχωρα σπιτάκια και να κατοικούν σε αυτά. Επιπλέον, τα μέλη σ' αυτή τη μικρή κοινωνία που είχαν δημιουργήσει, αυξάνονταν. Έκαναν οικογένεια όπως ο Γκόρντον με τη Ναταλία. Απ' αυτό το ταξίδι έμαθαν τι σημαίνει η λέξη οικογένεια και η λέξη επιβίωση. Κυρίως έμαθαν ποια είναι η αληθινή φιλία κι αυτό είναι το πιο σημαντικό απ' όλα.